„monda aega, kui sa weel ei jonud, kuida
„siis iggaüks sind au wäärt piddas! Kuida
„siis sinno maiapiddaminne korda läks!
„Kuida siis sinno naene sind armastas, kes
„nüüd öösd ja päwad sinno pärrast nuttab,
„ja öhkab! Kule Juhhan, wõtta jälle woi-
„must enneſe üle, kui jomisse himmo sind
„körtso kutsub. Sa jälle mehheks; par-
„randa eñnast ja jätta sedda suurt hirmsa
„jomist mahha, mis sind hukkatusse sisse
„wiib. Weel on sul aega ümberpöörda.
„Minna tahhan tehha, mis minno jou-
„dus on, et sinnust weel aus mees saab,
„ja sinno herra aitab sind. Sa ollid
„jo muido ni hea mees. Pia nüüd ue
„noug , armas Juhhan, jälle ni heaks
„sada kui sa ollid, eñne kui sa sedda hirm-
„sa wina jomist hakk sid. Añna mulle kät
„se peale, ja toota mulle, et sa truiste sed-
„da tahhad piddada, mis sinno enneſe ön-
neks

„neks tulleb.“ Nenda pallus armolikkul wisil kirriko-õppetaja Juhhanit. Juhhan nutus kui laps nenda leikasid õppetaja sannad temma läbbi süddame. Jumma õnnistago teid ja tasugo teile tuhhat kord sedda head, mis tei minnule tete! Teie pensrate mind ühhes hirmsast ellust omma õppetusse läbbi. Wilets inimenne minna ollin; agga nüüd ma tahhan teie sanna kuulda ja jomist mahha jätta. Ennam ei woinud temma öölda. Temma silmad said wet täis ja temma läks tele kudia nouga ärra „ei ma nüüd „ka ilmas ennam ei tahha wina jua!“

Kui ta koio tulli, langes ta naese kaela ümber, räkis temmale kik mis õppetaja temmale olli ütte nud, ja tootas on ma naesele ni wistiſt kui Jummal taewas on, et ta mitte ennam ei ta hakk wina wõtta. Temma n ene ja lapsed lana sid pölweli mahha ja tennasid Jummalat, et Jssa jälle

hea